

Nr 213.

Av herrar **Onsjö** och **Larsson** i Luttra, i *anledning av Kungl. Maj:ts framställning om anslag till Lantbruksnämnderna: Avlöningar.*

Jordens dikning är av utomordentlig betydelse för att höja avkastningen och möjliggöra användningen av arbetsbesparande maskiner inom jordbruket. Denna senare faktor har på grund av den tilltagande bristen på arbetskraft inom jordbruket alltmera trätt i förgrunden. Överhuvud torde man kunna säga att en genomförd täckdikning är förutsättningen för jordbrukets rationalisering.

Intresset för dikning är stort ute bland jordbrukarna. Ökningen av de täckdikade arealerna har varit betydande under de senare årtiondena. Enligt jordbruksräkningarna var den täckdikade arealen i exempelvis Skaraborgs län år 1932 11 procent och 1944 19,3 procent av den totala åkerarealen. Det innebär en ökning med 8,3 procent på 12 år, vilket är mer än något annat län kan uppvisa under samma period. Täckdikningen har fortsatt även efter 1944 och kan för närvarande beräknas omfatta 21 procent av länets hela åkerareal. Det skulle därför vara olyckligt, om verksamheten skulle komma att minska på grund av att planläggning och rådgivning i övrigt ej kan bedrivas i den takt jordbrukarna önska utföra arbetena. Ännu allvarligare följder skulle uppstå, om dikningen skulle komma att bedrivas utan att jordbrukarna erhålla den rådgivning som erfordras.

Dikningsverksamheten har nått en avsevärd omfattning i Skaraborgs län. Det beror dels på att länets åkerareal är den näst största i hela landet eller 317 000 hektar och dels på att brukningsmöjligheterna bli avsevärt mycket bättre vid övergång från ett öppet till ett täckt dikessystem. Behovet av arbetskraft för att handlägga ärenden rörande avdikning och täckdikning blir därigenom långt större än i lantbruksnämndsområden, som endast ha en femtedel så stor åkerareal. Vid organisationen av lantbruksnämnden i Skaraborgs län togs inte tillräcklig hänsyn till de speciella förhållanden som råda där. Hushållningssällskapets dikningsavdelning hade utbyggt för att i möjligaste mån tillgodose behovet av arbetskraft för att handlägga dikningsverksamheten, men vid överflyttningen till lantbruksnämnden minskades personalen rätt avsevärt. Detta kommer att medföra att särskilt avloppsfrättningarna komma att bli i hög grad fördröjda, därest personalen inte kan ökas. Om avloppen inte planläggas och utföras i önskvärd

takt, bromsas också täckdikningsverksamheten. Det kan nämnas att de täckdikningsplaner, som på denna grund icke kunna färdigställas, utgjorde den 1 juli 1948 295 motsvarande en areal av cirka 7 000 hektar. Överhuvud var arbetsbalansen beträffande ärenden rörande avloppsföretag och täckdikning vid årsskiftet synnerligen ogynnsam inom Skaraborgs län. Av en sammanställning inom lantbruksnämnden framgår att planläggning begärts för 473 avloppsföretag och 827 täckdikningar som ännu ej medhunnits.

Det framstår som nödvändigt att den personal som är sysselsatt med dylika ärenden ökas, om inte verksamheten i alltför stor utsträckning skall släpa efter till nackdel för rationaliseringen inom jordbruket. Det är angeläget att förstärka personalen vid lantbruksnämnden både på avdelningen för inre rationalisering och på lantbruksingenjörsavdelningen. Med hänsyn till tidsläget torde man emellertid nödgas stanna vid en utökning av lantbruksingenjörsavdelningen med en extra lantbruksingenjör och två assistenter. Detta är ett oundgängligt minimikrav för att tillgodose de mest angelägna behoven.

Med stöd av det anförda hemställes,

att riksdagen ville dels medgiva att å lantbruksingenjörsavdelningen vid lantbruksnämnden i Skaraborgs län måtte få anställas ytterligare en extra lantbruksingenjör och två assistenter och dels besluta anvisa den höjning av anslaget till Lantbruksnämnderna: Avlöningar för budgetåret 1949/50, som ett bifall till nämnda förslag medför.

Stockholm den 22 januari 1949.

J. Onsjö.

Gunnar Larsson
i Luttra.